

LENTEGELUIDEN IN GEDICHTEN EN VERHALEN

Amsterdam, april 2026

Colofon

Berg Literair Tijdschrift (nr. 4).

Samenstelling, redactie en vormgeving: Sabine van den Berg.

Afbeelding omslag: eigen foto (binnentuin in Amsterdam-West, 2026).
Gedichten en verhalen: diverse dichters en schrijvers. Het copyright van de afzonderlijke gedichten en verhalen berust bij de auteurs.

ISSN: 22109900.

Copyright 2026 Stichting Poesia Amsterdam. Deze uitgave mag niet verveelvuldigd worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Over de maker van Berg Literair Tijdschrift: Sabine van den Berg (Leiden, 1972) werkt als docent Nederlands op een middelbare school in Amsterdam. Daarbij dicht en schrijft ze.

Voor meer informatie: taalbureauvandenberg.nl

Voorwoord

Voor u ligt een verse uitgave van: Berg Literair Tijdschrift. Het is alweer het vierde nummer in deze nieuwe vorm. Dit tijdschrift zal ook in de toekomst tweemaal per jaar verschijnen, in mei en december. Het thema luidde: 'Lentegeluiden'. Dat vormde een inspiratiebron voor vijftien schrijvers en dichters, want zij zonden hun werk in.

De selectie die u gaat lezen bestaat uit in totaal twintig gedichten en korte verhalen die een lenteachtig gevoel oproepen. Met genoegen delen de geplaatste dichters en schrijvers hier de lentegeluiden die hen ter ore kwamen met u, en niet onbelangrijk: dit deden zij in hun eigen woorden.

Vanuit Amsterdam wenst de redactie van Berg Literair Tijdschrift u een levendig voorjaar, en nog meer ontluikende schrijfinspiratie, toe.

Met een lentegroet,
Sabine van den Berg

Inhoudsopgave

Om de lijsters, door Nico van Lieshout

Pimpel, door Johanna Els Hendrickx

De tjiptaf, door Rob Boudestein

De merel, door Rob Boudestein

Klaprozen op een plastic wikkel, door Michael Vonk

De knoppen, door Benoit van der Cruysse

Groen, door Gave Jehaes

Haiku lente, door Ben Zielman

Ouwe rups, door Steven van der Burg

Zeventien zeven, door Chris de Meerleer

Zoek de zon op!, door Anne-Rose Hermer

Tot het zomer wordt, door Chamira Hellingman

Barst gronden, door Lumina Mortis

We waaien warm naar het water, door Marieke Saelens

Haiku-suite, door Jeer

Jong, door William de Vries

Een boom, door Gonneke Zoutendijk

De voorjaarsdeur geopend, door Albertje Schippers-van der Wal

Naar buiten, door Narda Schenk

Lente, door Jasmijn Willemsen

Om de lijsters

Als het niet om de lijsters was
Ik zou niet geloven aan de lente
Zou ik doof zijn voor de mezen
Het zou nog winter wezen
Maar de vinken in de struiken
En de eenden en de koeten
En de kievit en de futen
Kunnen zichzelf niet bedriegen
En niet mei

Nico van Lieshout

Pimpel

wit dwarrelt de winter neer
op tak en twijg van berkenbast
er zijn geen kleuren meer

stil en vederzacht
landt dan een blauwe jas
vliegt op, onverwacht

meer tere dons in zicht
zwarte kraag gele buik
fladderend lichtgewicht

zie ze komen en weer gaan
pimpel kuif of kool
als zonlicht af en aan

hap en op, hop, heel even
pikken tikken trillen
mezen zoeven zweven

traag smelt de tijd
weg dooit hun zilveren stem
groen raakt het noorden kwijt

warm gloeit mijn lichaam
bij vlijt in nieuwe nesten
dromend uit mijn keukenraam

Johanna Els Hendrickx

De tjiftjaf

toen wij hem deze lente hoorden
leek ons zijn lofzang wat kortaf
maar mooi dat hij een wijfje scoorde
dat vogeltje van weinig woorden

Rob Boudestein

De merel

hoog in een eik zingt hij zijn late lied
– mijn grondgebied, bericht hij de rivalen –
stokt dan en schettert verontrust signalen
wanneer hij plots een poes rondsluipen ziet

maar als na een wat uitgelopen feest
de gieteling* nog voor het ochtendgluren
weer goedgehumtst zijn luid gefluit laat horen
is het mijn kater die de mérel vreest

* regionale volksnaam voor merel

Rob Boudestein

Klaprozen op een plastic wikkel

De digitale thermometer op de glazen pui van het stadskantoor versprong van 18 naar 19 graden. In de schaduw van de betonnen overkapping hield Yorick zijn adem in. Hij drukte de opnameknop van zijn Tascam-recorder in. De harige plopkap van de richtmicrofoon wees naar een smalle strook onkruid tussen het fietspad en de parkeergarage.

'Wat doe je?'

De stem sneed door de stilte. Yorick verstijfde. Een beveiligiger in een te krap fluorescerend vest kwam aanlopen, zijn zware zolen kletsten op de tegels. Yorick wees naar de grond zonder zijn hoofd te draaien. 'Een veldkrekkel,' fluisterde hij.

De beveiligiger bleef staan op twee meter afstand. Hij keek naar de betonnen randen, de rondslingerende peuken en de grijze stoflaag op de bladeren van een verdwaalde paardenbloem. 'Ik hoor niks dan de ringweg, vriend. En die ventilatoren van de serverruimte.'

'Wacht,' zei Yorick.

Tussen de monotone brom van de stad door klonk een hoog, ritmisch getik. Het was droog, bijna mechanisch, maar met een onregelmatigheid die niet uit een machine kon komen. Yorick zag het insect zitten in de schaduw van een weggegooid blikje energiedrank. Het beestje wreef zijn dekschilden over elkaar.

De beveiligiger boog voorover. Zijn portofoon kraakte plotseling met een stem die vroeg naar de status van sector vier. Hij drukte de knop in, gaf een kort antwoord en het geluid van de krekkel was weg. Het insect was in een spleet in het beton geschoten.

'Zie je wel,' zei de beveiligiger. Hij rechtte zijn rug. 'Gewoon herrie. Heb je een vergunning voor die apparatuur? Mensen klagen als ze gefilmd worden.'

'Het is een microfoon,' zei Yorick. Hij borg de recorder op in zijn rugzak.

'Geen camera.'

Yorick liep weg, richting het heringerichte park in het centrum. De gemeente had daar vorig jaar 'biodiversiteitszones' aangelegd: stroken met speciaal geselecteerd zaadgoed, afgezet met lage hekjes en bordjes die waarschuwden dat men niet op het gras mocht treden.

Op een bankje zat een vrouw met een kinderwagen. Ze hield een smartphone voor haar gezicht. Het kind in de wagen staarde naar de zonwering. Yorick nam plaats op het andere uiteinde van de bank. Hij haalde zijn koptelefoon tevoorschijn en schoof hem over zijn oren. De wereld werd direct stiller, gereduceerd tot een dof geruis.

Hij richtte zijn microfoon op een groepje bloesembomen. In zijn oren zwol het geluid aan. Het was niet de idyllische symfonie die men op kalmte-apps hoort. Het was een gevecht. Het gezoem van een eenzame hommel werd overstemd door het snerpende geluid van een elektrische bladblazer drie

straten verderop. Een groep toeristen liep voorbij, hun rolkoffers rammelden over de kasseien als machinegeweervuur.

'Kijk, vogeltjes!' riep de vrouw op het bankje. Ze hield haar telefoon omhoog en maakte een reeks foto's van een ekster die op een prullenbak zat te pikken naar een restje saus op een hamburgerdoosje. Het dier vloog weg met een schorre kreet.

Yorick draaide aan de gain-knop. Hij zocht naar het geluid van de wind door de nieuwe bladeren, maar de wind ving alleen de trillingen van de glazen torens op. Het was een diepe, resonerende toon die in zijn maag echode.

'Meneer, kunt u dat ding weghalen?' De vrouw keek hem nu recht aan. 'Ik vind het onprettig dat u in onze richting richt.'

'Ik neem de bomen op,' zei Yorick.

'Waarom?'

'Omdat ze over vijf jaar weg zijn. De fundering van dat nieuwe appartementencomplex daar gaat de grondwaterstand verlagen.'

De vrouw trok haar lippen stijf op. 'U bent een van die activisten. Ik probeer hier gewoon met mijn baby te zitten.' Ze stond op en duwde de wagen weg. Haar sneakers piepten ritmisch op het asfalt.

Yorick bleef zitten. Hij sloot zijn ogen. Door de koptelefoon hoorde hij nu iets anders. Een zacht, krakend geluid. Hij boog zich voorover naar de biodiversiteitszone. Daar, tussen de stengels van de aangeplante klaprozen, kroop een kever over een plastic wikkel. Het geluid van de pootjes op het folie klonk als knisperend perkament.

Plotseling werd de lucht donkerder. Een drone steeg op vanaf het dak van het stadskantoor, een zwart kruis tegen de blauwe lucht. Het ding bleef hangen boven het park. Het gezoem van de motoren vulde Yoricks oren als een zwerm woedende wespen. Het was een perfecte, constante frequentie. Hij trok de koptelefoon af. De drone hing daar, een zielloos oog dat toekeek hoe de stad ademde.

Yorick liep naar de rand van de vijver. Het water was groen en dik. Aan de overkant stond een man met een bladblazer de laatste restjes van de winter op te hopen. De man droeg een gehoorbeschermer. Hij zag Yorick niet, hij zag de vogels niet, hij zag alleen de efficiëntie van zijn werk.

Yorick haalde de SD-kaart uit zijn recorder. Hij bekeek het kleine stukje plastic. Hierop stonden de trillingen van een wereld die probeerde te bestaan in de kieren van het systeem. Hij dacht aan de krekels in de schaduw van het blikje.

Hij liep naar huis, door straten waar de lentegeluiden bestonden uit het piepen van bezorgfietsen en het constante tikken van vingers op schermen. In zijn trappenhuis rook het naar schoonmaakmiddel.

Boven opende hij zijn laptop. Hij uploadde de bestanden. De geluidsgolven verschenen op zijn scherm als een koortsige hartslag. Hij selecteerde het fragment van de krekels en filterde de ringweg weg. Er bleef bijna niets over. Alleen een mager, breekbaar getik in een enorme leegte.

Yorick drukte op delete. De kamer bleef stil. Hij liep naar het raam en zette het open. De stad stroomde naar binnen, zwaar en onvermijdelijk. Hij hoorde een vogel, maar hij wist niet meer welke.

Michael Vonk

De knoppen

Het zijn de vingertoppen van de lente,
het gesloten oog waartegen je fluistert.

Ze verschijnen na vorst in een kale haag,
kikkervisjes in laag water
als komma's die een verhaal verstoren.

Zijdezachte coconnen
aan uitlopers
die de zaag al horen.

Benoit Van der Cruysse

Groen

Als we de planten naast het zonlicht zetten
ze haast zouden helpen
een leven uit te vouwen, naar buiten
de gekrulde vlakken de wereld in

Als we de tijd vooruit zouden werpen,
als een verloren trap tegen de zak die over de zomerse straten reist
een val voor de kat en de vogels buiten,
bij wat ligt verscholen
voor het beroerende licht onbereikbaar

Als we het papier niet meer buiten zouden zetten
alle woorden dicht bij ons gehouden
de kunststukken uit het voorportaal
dan geloof ik
dat wij hier werkelijk kunnen blijven.

Gave Jehaes

Haiku lente

in het nieuwe licht
na de stil doorwaakte nacht
zingt een merel troost

Ben Zielman

Ouwe rups

Ik bleef als oude man een jongen
Althans dat dacht ik. Onterecht
M'n zelfbeeld blijkt nogal verwrongen

Dit is het najaar van m'n leven
De lente roept maar ik hoor slecht
En dan, welk antwoord wou ik geven?

Iets over politiek of vrouwen?
Mijn prietpraat boeit geen mens nog echt
Ik hoop dat als ik sterf ze rouwen

Steven van der Burg

Zeventien zeven

'Binnen zeven weken is het weer lente,' zegt ze. Ze nipt aan een kom soep, warmt zich aan een vuurtje, in een stad zonder stroom. Zeven weken bij min zeventien. Dat zijn negenenveertig nachten rillen onder drie lagen dekens, negenenveertig keer wachten op de klik van een lamp in de kamer die misschien niet aangaat.

Haar woorden smaken bevroren. Het is geen optimisme, het is ons overleven. Zeven weken berusting, aftellen op een tijdlijn. Terwijl drones infrastructuur verminken, klampen wij ons vast aan wat komt.

De lente is geen seizoen meer, maar ons verzet.

Chris de Meerleer

Zoek de zon op!

*'Zoek de zon op, dat is wel fijn
Want een beetje zonneschijn, dat moet er zijn
't Staat wel aardig zo'n mahoniehouten huid
Maar als je boter op je hoofd hebt, blijf er dan maar liever uit'*

Dit liedje van Lou Bandy uit 1936 had ik waarschijnlijk nooit gekend, in ieder geval niet op mijn vijftiende, als ik niet aan kunstschaatsen had gedaan. In 1979, toen ik elf jaar was, leerde ik schaatsen bij de Ton Menken ijsbaan in onze woonplaats Rotterdam. Mijn vader was niet zo lang daarvoor overleden en leren schaatsen bezorgde me afleiding. Er werden daar ook lessen kunstrijden gegeven. Ondanks dat ik niet sportief was, leerde ik in hoog tempo schaatsen. Zó snel dat mijn moeder het ondanks mijn gestoorde motoriek aandurfde om me aan kunstschaatsen te laten doen. Ik vond het gewéldig!

Een jaar later, toen mijn kluppie na een interne ruzie veranderde in een heuse kunstschaatsvereniging, gingen we meedoen met een jaarlijkse uitvoering in de Uithof in Den Haag. Alle kunstschaatsverenigingen uit de wijde omgeving kwamen daar naartoe om een goed ingestudeerd eenvoudig maar leuk showtje te geven. De tribune was altijd gevuld met familieleden van de deelnemers. Zelf had ik geen batterij familie die toestroomde. Toch waren er twee mensen steevast aanwezig: tante Alwien en oom Jur. Ze waren geen familie, maar Alwien en mijn moeder kenden elkaar nog van de middelbare school. Het echtpaar was dan wel wat ouder, ze begrepen ontzettend goed dat het heel pijnlijk voor me zou zijn als ik niet mee kon doen met de afsluiting van het schaatsseizoen omdat mijn moeder geen auto had en De Uithof een beetje afgelegen lag. In die tijd stopte daar nog geen openbaar vervoer in de buurt. Achteraf geloof ik ook dat tante Alwien en oom Jur het leuk vonden om mee te maken, want ze hadden zelf geen kinderen.

Het oefenen voor die uitvoering werd heel serieus genomen, want niemand wilde voor gek staan. Ook de hele kleintjes niet. Eentje heeft zelfs meegedaan door achter aan stoel aan te schaatsen. Maar zodra het oefenen voor de seizoenfinale begon, wist ik dat het moment van tijdelijk afscheid nemen dichterbij kwam. Dat de vogels terugkwamen van hun overwinteradres en het buiten voorzichtig wat warmer werd kon mij niet zo bekoren als de meeste andere mensen. Hoe meer lenteachtig het weer was, hoe sneller de sluitingsdatum van de ijsbaan naderde. De schaatsers die in de zomer doorschaatsen, waren de sporters die meededen aan wedstrijden

en het in zich hadden om iets met schaatsen te bereiken. Dat was mijn categorie niet, dus ik moest een paar maanden doorbrengen zonder kunstijs onder de ijzers van mijn WIFA-schaatsen te voelen. Ze waren tweedehands, maar dat kon me niet schelen. Het waren wel mooi mijn WIFA-schaatsen, die alleen geslepen mochten worden bij de firma Ooms in Den Haag. Alleen moesten mijn schatjes het vijf maanden zonder me doen, de prijs die ik moest betalen voor het verpanden van mijn hart aan een seizoengebonden sport.

De uitvoering in De Uithof had ieder jaar een ander thema. Ik denk dat het een keer de jaren 20 en 30 was of zoiets. In ieder geval droegen we allemaal een strohoed in de stijl die Lou Bandy droeg, wat goed paste bij ons showachtige outfit. Dát was natuurlijk ook een van de aantrekkelijke aspecten van het optreden. Je wás helemaal geen superster, maar toch voelde je je héél even zo. Lou Bandy, geboren als Lodewijk Ferdinand Dieben, leefde van 1890 tot 1959 en heeft nooit kunnen vermoeden dat er ooit een groep kinderen en jongeren op zijn Zoek de zon op zou schaatsen. Ik weet nog dat ik het een grappig liedje vond. Beetje oubollig, maar het was leuk om op te schaatsen. Het maakte me vrolijk, wat goed uitkwam. Dat extra gezellige liedje maakte het einde van het schaatsseizoen een beetje minder erg.

Ik ben lid gebleven van de kunstschaatsvereniging tot mijn achttiende, toen er iets gebeurde waardoor ik het schaatsen moest opgeven. We zijn nu bijna veertig jaar verder, maar ik zal nooit mijn teleurstelling vergeten als de dagen weer langer werden. Lees: het afscheid van het schaatsen weer naderde. Niet dat ik vijf maanden treurde. Absoluut niet. Dat er ruim zes weken zonder school in aantocht was, plus dat we lekker op vakantie gingen, was ook fijn! Het einde van die lange weken zonder school die omvlogen had een voordeel: niet lang nadat de deuren van de school weer open gingen, gebeurde er met de deur van de ijsbaan hetzelfde. Het schaatsen heeft me door een paar moeilijke periodes heen geholpen, wat het (tijdelijke) afscheid vaak extra zuur maakte. Toch was ik ook wel blij als ik die dikke winterkleding kon vervangen door gezellige zomerkleding. Het gevoel van een openstaande jas en de wind door je haren in plaats van ingepakt te zijn tegen de kou is immers net zo goed een lentegeluid. En of ik, als de ijsbaan open was gebleven, nu écht was gaan schaatsen als het buiten 25 graden of meer was? Zeker nu ik ouder ben, durf ik dit ernstig te betwijfelen. Maar mijn schaatsherinneringen zullen me altijd dierbaar blijven.

Anne-Rose Hermer

Tot het zomer wordt

Ik proef je
Als een voorjaarszon.
De zoetheid van een besje,
Een teer velletje
Dat uit elkaar knapt.
Als mijn tanden
Je lippen raken,
Ik je smaak van verlangen
In me opneem.
En ik je genot
Als een lentegeluid,
Blijf horen
Tot het zomer wordt.

Chamira Hellingman

Barst gronden

Het begint niet met een lied, maar met een breuk. Het schuren van ijs dat toegeeft aan de oever, het knappen van een vlies over de vijver, als een pleister die te traag wordt weggetrokken.

Hoor hoe de stilte van de winter bezwijkt. Het is geen zacht gefluister van de wind, maar het geweld van sapstromen die stijgen, het dwingende bonken van bloed achter de slapen omdat de wereld weer met open ogen naar ons kijkt.

De aarde kraakt haar stijve rug. Onder het mos zwelt het gedreun van wortels die de taal van beton en asfalt niet spreken, maar haar met geduld en blinde kracht doorbreken.

De lente is geen koor van merels in de vroege zon. De lente is de herrie van alles wat moet groeien tegen de verdrukking van het koude gisteren in. Het is het geluid van het eerste, diepe ademhalen vlak voordat het schreeuwen weer begint.

Lumina Mortis

We waaien warm naar het water

We waaien warm naar het water
Waar de kleine karekiet zijn
stevig wiegend nest maakt in het riet
Onze vormen verdwijnen, vloeibaar als
Lange schaduwen gestold in de schemering
van het verstrooide licht

Uit diep verborgen kelen klinkt een misthoorn
In de modder drilt en rilt het kikkerkoor
We zijn stil als een libel, onze vleugels
stijf snijdend door de lijzige lucht
Als een deken die zich over het water laat
glijden sluit de lucht zich koel om ons lijf

Uit de bodem vluchten asem
Zoet en zuur liggen zwaar op de lucht
Hier komen ongefilterd aangewaaid
dampend mossige momenten
onze herinneringen gefermenteerd
waar eendenkroos ligt omgedraaid

Marieke Saelens

Haiku-suite

ze staan op springen
de kastanjeboomknoppen
een nieuwe cyclus

het is nog maar maart
volop bloemen in het gras
de kusjes van mei

in de middenberm
tussen krokus en narcis
blikjes en flesjes

doorlopend buffet
merels vliegen af en aan
in mijn achtertuin

Jeer

Jong

Met ogen dicht de wereld rood
waar geuren weer tot leven komen,
de warme gloed mijn lichaam groet
en zwoele wind de wangen streelt.

Het zingen zwelt, de zuchtjes ook,
wat niet te zien is door de bomen,
geeft het geruis van bladeren bloot
dat zachtjes mij de ziele heelt.

Ik lig hier op het bodemkleed
een beetje door de dag te dromen
dat al het leven om mij heen
zich net zo min als ik verveelt.

Kijk ik omhoog dan zie ik jou
en heet je zwijgend wellekome,
't jongste jaartij van het jaar
dat minzaam met mijn haren speelt.

William de Vries

Een boom

Er staat een man in mijn tuin, hij roept: 'Ho, ho, hooo.' Ik vind dat niet leuk. Verstoord stap ik m'n bed uit en loop naar beneden. Ze zijn met meer, de mannen van het gemeenteparksoen. De tuin is niet van mij. Dat vind ik niet zo erg, maar wel als ze er 's ochtendsvroeg in komen schoffelen. Met z'n drieën. Ik zet koffie en doe de gordijnen dicht. Ze zetten hun zaagmachine aan. Mopperend loop ik rondjes in mijn teruggetrokken huis. Ik kijk verschrikt door het raam wat er omver gaat. Een boom. Niet van mij. Ik trek mijn schoenen aan en loop op het geweld af. Lange takken en geringde stronken liggen geveld in de lentesneeuw. De mannen zagen gestaag door. Ik vraag of ik het mag hebben, om op te stoken, om zitjes van te maken. De mannen worden enthousiast. Ik prijs de recht gesneden jaarringen en zeg dat ze binnen een paar minuten design hebben geproduceerd. Ze gaan voor mij aan de slag: takken in mooie trosjes aan de kant en rechte stronken als nieuwe stoelen. Iedereen blij. En de boom is voor mij.

Gonneke Zoutendijk

De voorjaarsdeur geopend

Koning Winter, die 't land verlaat.
Kom lente, voer uit na beraad!
De prille zon gaat schijnen.
Het licht, dat van het duister wint.
Een nieuw seizoen, dat fraai begint.
De bloeiers, die verschijnen.

De grassen groeien fris en groen.
De zon zal knoppen opendoen.
Verrast door vele kleuren.
De voorjaarsbloemen komen op.
Natuurkrachten kennen geen stop.
Wij openen de deuren.

De tuinen spitten en gewied.
De zaadjes glippen in het niet.
Gespid op bloesembomen.
Het botten in haar volle gang.
De natuur gaat z'n vrije gang.
Ook wil de bladknop komen.

De vogels bouwen aan hun nest.
Het paar doet haar uiterste best.
Zij zingen hun hoogste lied.
Lammetjes worden geboren.
Vlinders zien en bijen horen.
Stil..., 't kuiken breekt de schaal, niet?

Begin van het nieuwe leven.
De lente aan ons gegeven.
Verwondering in ons oog.
Wij reizen door seizoenen heen.
Momenten samen en alleen.
Kijk naar het land en omhoog.

Een fris begin, dat wakker schudt.
't Oor is open en 't oog benut.
Kleur en fleur op de planken.
Er is beweging gekomen.
Weg de stille winterdromen.
Concert aan lenteklanken.

Albertje Schippers-van der Wal

Naar buiten

Het gras kietelde tussen mijn tenen. De lucht was warm, maar in de grond zat nog kou. Het kon me niet schelen dat die nu omhoog trok via mijn voeten. Na het ontbijt was ik direct vertrokken; buiten riep. Terwijl hij zijn schoenen pakte om ook te vertrekken, stond ik al bij de deur. Met een glimlach hield hij hem alvast voor me open. "Veel plezier," zei hij, en weg was ik. Langs de huizen met hoge hekken om hun tuinen, zo snel mogelijk het bruggetje over en het weiland in. De woonwijk lag achter me, voor me het ontwakende gras.

Zonder haast liep ik langs de struiken en bomen die het weiland omzoomden. Het leven keerde weer terug; groene knopjes aan de struiken, gescharrel tussen de bladeren eronder. Zodra de scharrelaar me opmerkte, volgde het geruis van haastige pootjes. Ik bleef even staan en luisterde, maar er was alleen de stilte van iemand die niet gevonden wilde worden. Dat was niet erg, ik was toch niet op zoek. Voorzichtig stapte ik verder.

Het landschap om me heen was verdeeld in groen en blauw. Boven me de grote openheid, met een paar witte penseelstreken op het blauw. Zelf was ik deel van het groen, dat vandaag zijn best deed om extra te groenen. De jonge sprietjes onder me laafden zich aan de zon, en de kleine, voorzichtige blaadjes van de wilg wiegden als een zacht gordijn in de wind. Ik genoot van hoe die wind door mijn haren streek. Hij was nog fris, maar droeg de geur van opwarmende aarde met zich mee. Boven me klonk het hoge gepiep van mussen en vinken, in gesprek met elkaar of de koolmees verderop. Zodra ze me in de gaten kregen, werd het gesprek een waarschuwing. Fladderend zochten ze hun heil in de wilg, of een struik verderop. Ik volgde een bol vinkje met mijn ogen en even keken we elkaar aan. Gepikeerd vloog het op en verdween uit mijn zicht.

Plots was er de bus. Met onverwacht lawaai stooft hij over de weg achter het weiland. Ik kromp ineen van schrik; een vreemd groot dier in mijn kleine wildernis. Afgeleid door de vogels had ik hem niet horen aankomen. Misschien was ik wel ver genoeg voor vandaag. Behoedzaam zocht ik mijn weg terug, verruilde gras voor tegels. Binnen was het stil; nog niemand thuis. De zon scheen verleidelijk op de kussens van de bank. Perfect. Met een gelukzalige zucht liet ik me op het opgewarmde kussen zakken.

Mijn oren hoorden hem binnenkomen, maar mijn lijf had geen zin om te reageren. Met mijn ogen dicht bleef ik liggen. Het kussen kwam iets omhoog toen hij naast me ging zitten. Zijn vingers gleden van mijn schouderbladen langs mijn rug naar mijn staart. Ik strekte me uit en liet zijn vingers onder mijn kin kroelen. 'Lig je lekker, poes?', vroeg hij. Diep in mijn keel begon iets te trillen als antwoord.

Narda Schenk

Lente

het begint laag
onder schoenen
in grond die langzaam open breekt
met hier en daar een spriet

niet te horen
niet te voelen
maar toch
een kleine verschuiving in de stilte
die eindelijk haar jas uittrekt

de nacht laat iets los
niet plotseling, maar langzaam
druppels vormen op het bladerdek
verderop glijdt water langs zichzelf
tot bij een sloot

en daar, op een tak
die zachtjes kraakt
vanuit verwondering
zingt een merel de ochtend welkom toe

de schemer blijft nog even luisteren
en maakt dan plaats

de wereld
staat weer op
en rekt zich uit

een fietsbel
verderop

een raam
dat open gaat en blijft

de lente stond erbij
en keek ernaar
dat was precies haar werk

ze gaf geen tekens
maakte geen geluid
er hoefde niets besloten

de wereld wist precies
wat zij moest doen

Jasmijn Willemsen